

слънце припече; софийската полиция се разтича по улиците кални! . . .

Бѣсилката, която на 15 януарий умъртви Общия, грозно стърчеше и съ нетърпение чакаше новата жъртва. Свиканите общински съвѣтници стояхъ на групи около *бѣсилката*; прѣдъ тѣхъ членоветѣ на „Праде меджлиси“ (управителенъ съвѣтъ) официално се мѣдрѣхъ; рота войска отъ страните на бѣсилката „волно“ стоеше; взводъ конни стражари задъ ротата мируваше; шопи и цигани около лобното мѣсто се растъпквахъ и у бѣсилката зинахъ; *Махзаръ-паша*, ѣздѣйки на конъ, по лобното мѣсто се ширеше и нѣкакъ си заповѣди на *палачитѣ* даваше! . . . Всичко бѣ приготвено, нарѣдено, натъкмено. . . Войската и тѣлната чакахъ бунтовника. . . Отъ къмъ казармите *позорната кола* се зададе; на *Махзаръ-паша* „народа“ се раздвижи; позорната кола пристигна, близо при бѣсилката се спря; запитиятъ изнесохъ изъ колата полумъртвия трупъ на *Дякона Левски*; прѣдадохъ го въ ръцѣтъ на палачитѣ — цигани; Али-чаушъ заповѣда: *Дормушъ Сали* мѣтва примката: *Кязимъ* Али издърпа дървеното магаренце, трупътъ увисна, Али-чаушъ го залюля, бѣсилката се заклати и заскърца, публиката отъ общински съвѣтници, отъ ази и агалари, отъ цигани и отъ Подуенски шопи, лудешки се закикоти! . . .

Умръ Левски! . . . да живѣе свободата! . . .

Слѣдъ малко, „народътъ“ на *Махзаръ-паша* се разотиде: останахъ циганчетата съ камани да мѣржатъ висещия трупъ! . . .

Надвечеръ, *комисаритѣ* царски бѣсилката посѣтили; *Махзаръ-паша**) нѣколко пѣти съ бастонътъ си студения

*) *Махзаръ-паша* е синъ на прочутия турски държавникъ *Рушидъ-паша*, англоманъ и франкофилъ. Слѣдъ Русско-турската война, *Махзаръ-паша* зае длъжността Цариградски кметъ. Прѣзъ 1893 год. той умръ отъ апоплексия.